

ת"פ 12097/05/14 - מדינת ישראל, ע"י נגד מחמד דאוהדיה (עציר) - בעצמו, חליל נגאר (עציר) - נדון

בית משפט השלום בבאר שבע

05 ינואר 2015

ת"פ 12097-05-14 מדינת ישראל נ' דאוהדיה (עציר) ואח'
12088-05-14

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה
המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד רומן זילברמן

נגד

הנאשמים

1. מחמד דאוהדיה (עציר) - בעצמו ע"י ב"כ עו"ד נסאסרה
2. חליל נגאר (עציר) - נדון

גזר דין בעניינו של נאשם 1

כללי:

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של כניסה לישראל שלא כדין, פריצה לרכב וגניבת רכב.

עפ"י המתואר בכתב האישום בין התאריך 24.04.14 בשעה 22:00 לתאריך 25.04.14 שעה 08:00 במועד שאינו ידוע למאשימה התפרצו הנאשמים בצוותא חדא לרכב מסוג רנו השייך למוחמד גבוע ואשר חנה ליד מוסך "הנגב" בערד בכך שפתחו את דלת הרכב אשר הייתה סגורה ונכנסו לתוכו בכוונה לבצע גניבה.

במעמד המתואר לעיל, ניסה הנאשם 1 לגנוב את הרכב בכך שפירק את חובק ההגה, חשף את החוטים וניסה להניע את הרכב כאשר נאשם 2 דוחף את הרכב מאחור בעוד הנאשם 1 יושב ברכב. כך הזיזו את הרכב כ-40 מטר אך לא הצליחו להניעו ולכן עזבו את המקום. הנאשם מבצע את המיוחס לו שעה ששוהה בישראל ללא אישור כניסה ושהייה כדין.

טיעוני הצדדים:

עמוד 1

ב"כ המאשימה בטיעוניה לעונש הפנה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם בכללם הגנה על בטחונו ושלומו של הציבור וכך גם בזכותה של מדינת ישראל להחליט מי יכנס בשעריה. זו הפנתה לכך שאין מדובר במי שנכנס לישראל לצרכי פרנסה אלא כמי שנכנס במטרה לפגוע ברכושו של הציבור.

עוד הפנתה לפוטנציאל הגלום בעבירות אלו באופן שיכול ותידרדרנה עד כדי אלימות של ממש. העונש על עבירת הניסיון זהה אל העונש בגין העבירה המוגמרת ולא בכדי, שכן העבירה לא הושלמה עקב חרטה אלא נוכח כך שהנאשם לא צלח במשימתו. בנסיבות אלה סבורה המאשימה כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם נע בין 12 ל-30 חודשים מאסר בפועל. בגדרי המתחם הפנתה לעברו הפלילי, לעובדה כי זה מבצע את המיוחס לו פרק זמן קצר לאחר ששוחרר ממאסרו האחרון. כך גם הפנתה לעובדה שקיומו של מאסר מותנה לא היה בו כדי להרתיעו מלחזור ולחטוא בעבירות דומות ואף חמורות יותר. הנאשם ניהל הוכחות ומשכך אינו זכאי להנחה המשמעותית ממנה נהנים נאשמים שהודו וחסכו זמן שיפוטי יקר.

ב"כ הנאשם מנגד, הפנה לכך שכל הרשעותיו הקודמות של הנאשם אינן מן העניין ונסבות סביב עבירות לפי חוק הכניסה לישראל. מדובר ברכב שבסופם של דברים לא נגנב ונמצא בקרבת מקום. יש לגזור בעניינו של הנאשם עונש דומה שנגזר על שותפו, היינו 8 חודשים מאסר בפועל. כך גם אין מקום להשתת פיצויי שעה שלא הוכחה גרימת נזק. הנאשם מצדו ביקש שלא להוסיף דבר.

דין והכרעה

עבירות רכוש הקשורות בכלי רכב, בדגש על עבירות של גניבת רכב, הינן עבירות חמורות, אשר תקופה ארוכה הינן בבחינת מכת מדינה, שפגיעתה בציבור, ברכושו ובתחושת הביטחון האישי והכלכלית שלו קשה. בנוגע לעבירות אלו, הן המחוקק והן בית המשפט אמרו את דברם וקראו כי על בתי המשפט לתרום את תרומתם למיגור תופעה זו.

אודות עבירות אלו נאמר:

"מעשים שנועדו לפגוע ברכוש ולשלול רכוש פוגעים בסדרי החברה, פוגעים גם בזכויותיהם היסודיות של יחידה ובנסיבות מסוימות יש בהם כדי לסכן את ביטחונה של החברה..." [בש"פ 5431/98 רוסלן פרנקל נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים)]

כאמור, עבירות גניבות הרכב, הפכו זה מכבר למכת מדינה של ממש. בכל שנה נגנבים עשרות אלפי כלי רכב בישראל והנזק שנגרם לציבור כתוצאה מכך, הוא עצום ומשליך במישרין על תחושת ביטחון האישי של הציבור, ועל תחושת ההפקר, ביחס לביטחונו ורכושו.

בית המשפט העליון עמד על כך שהמדובר במכת מדינה בשורה ארוכה של פסקי דין ובהם בין השאר:

"למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור (פסק הדין בע"פ 5724/95 ניתן ב-12.5.96), כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות

הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך". (ע"פ 11194/05 - עטיה אבו סבית ואח' נ' מדינת ישראל . תק-על 2006(2), 2643)

הדברים מקבלים משנה תוקף משבמקרה דנן מדובר בעבירת רכוש, אשר נעברה על ידי תושב שטחי הרשות הפלסטינית, אשר מעולם לא קיבל היתר כניסה לשטח ישראל, ונכנס לישראל, ללא אישור, על מנת לבצע עבירת רכוש.

מדיניות הענישה בעבירות של גניבת רכב נעה בין מספר חודשים מאסר בפועל ועד תקופות מאסר ממושכות המגיעות לכדי שנתיים ויותר. אשר לעבירות השב"ח, על דרך הכלל שעה שמדובר בנאשם שלחובתו הרשעות קודמות לפי חוק הכניסה לישראל הענישה נעה בין מספר ימים מאסר בפועל ועד 4 חודשים ואף יותר.

בבחינת מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים יש ליתן הדעת לכך שהמעשים מבוצעים בצוותא חדא ובשעת לילה. עצם הביצוע בצוותא חדא יש בו מחד להקל על ביצוע גניבת הרכב ומאידך להקשות על גילויים של הנאשמים. בענייננו הדברים מקבלים ביטוי ממשי שכן גניבת הרכב נעשתה בין היתר תוך חלופת תפקידים, כאשר נאשם אחד מאבטח והשני מתפרץ, ובהמשך האחד דוחף הרכב והשני מנווטו שהוא ישוב על ההגה.

חלקו של הנאשם בניסיון גניבת הרכב דומיננטי באשר זה פירק את חובק ההגה, חשף חוטים של מתג ההנעה וניסה להניע את הרכב. כך גם בהמשכם של דברים הוא זה שנמצא על ההגה ומנסה להניעו בעודו אחר דוחף את הרכב.

אמנם הרכב לא נגנב אך נגרם לו נזק משמעותי. בעל הרכב שהינו מוסכניק במקצועו ציין כי נגרם לרכב נזק העולה על 4,000 ₪. זה אף הוסיף וציין כי בשים לב שכל ערכו של הרכב הינו 9,000 ₪ לא מצא כל טעם לתקנו וזה נותר כפי שהוא עם הנזקים שבו.

כך גם כידוע אירועים שכאלה לא אחת מתדרדרים לכדי אלימות של ממש היה ובעל הרכב נתקל בנאשמים וייבקש למנוע את גניבת רכבו או למנוע את הימלטותם של הנאשמים מהמקום והיו דברים מעולם. גם בהקשר לכך ביצוע גניבה בצוותא חדא על הסיכון שבהתקלות בנאשמים מהווה נסיבה לחומרה.

בשונה מעניינם של שוהים בלתי חוקיים אחרים אין לומר כי מטרת כניסתו של הנאשם הייתה לצרכי פרנסה. הנאשם ביקש לצבור הון בדרך קלה על חשבון רכושו של הזולת. השילוב של ביצוע עבירות רכוש ע"י שוהה בלתי חוקית יוצר "סינרגיזם פלילי" שכן היותו של הנאשם שוהה בלתי חוקי מקשה על גילוי ובהמשכם של דברים על העמדתו לדין. כך למשל במקרים רבים מתגלות ראיות פורנזיות שיש בהם לקשור שוהה בלתי חוקי בבצוע עבירת רכוש אולם לא ניתן להעמידו לדין שכן זה מצוי בשטחי יהודה ושומרון על כל המשתמע מכך. במצב דברים זה הרי שפירוק מלאכותי של מעשי הנאשם לעבירת שב"ח בנפרד ולעבירת רכוש בנפרד לא רק שאינו מתאים אף לא ראוי לעשותו.

מכל המקובץ לעיל, הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם נע בין 10 ל- 24 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם יש ליתן הדעת לעברו הפלילי הכולל 5 הרשעות קודמות. בכל אותן הרשעות מדובר בכניסה לישראל שלא כדין בצד עבירות של נהיגה בזמן פסילה, הסעות של תושבים זרים השוהים שלא כדין והפרעה לשוט. הנאשם ריצה בגין הרשעות אלו תקופות מאסר חלקן ממושכות. כך בגין הרשעה מס' 4 ריצה 8 חודשים מאסר בפועל, הרשעה מס' 3 ריצה 10 חודשים מאסר בפועל, הרשעה מס' 2 ריצה 8 חודשים מאסר בפועל ואילו בגין הרשעתו האחרונה מיום 23.12.13 ריצה הנאשם 7 חודשים מאסר בפועל בגין עבירה של כניסה לישראל שלא כדין והפרעה לשוט בשעת מילוי תפקידו.

הנאשם מבצע את המיוחס לו כשבוע וחצי בלבד לאחר שהשתחרר ממאסרו האחרון וזאת הגם שתלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בן 5 חודשים שהינו בר הפעלה בתיק שבפנינו. עבר פלילי זה יש בו ללמד כי הנאשם לא הפנים את הפסול במעשיו וכך גם לא היה במאסריו המרובים כדי להרתיעו.

הנאשם ניהל הוכחות וברי כי אין בכך כדי להביא בהחמרה בעונשו (הגם שבמקרה זה הראיות שעמדו לחובתו היו מרובות ואיתנות והכל כפי המפורט בהכרעת הדין). מנגד, ברי כי זה אינו זכאי לאותה הנחה משמעותית לה זכאים נאשמים שהודו, חסכו זמן שיפוטי יקר, הביעו חרטה וצער על מעשיהם.

מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 14 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו 30.4.14.

ב. מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 5 חודשים מת.פ. 13301-10-13 במצטבר לעונש המאסר עליו הוריתי בסעיף א' לעיל. סה"כ יהיה על הנאשם לרצות 19 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו.

ג. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות לפי חוק הכניסה לישראל.

ד. 8 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירת רכוש למעט עבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב.

ה. 3,000 ₪ פיצוי למתלונן, עת/2 או 20 ימי מאסר תמורתו, הפיצוי יושלם עד ליום 01.06.15.

ניתן צו למוצגים ליחידה החוקרת - להשמיד, לחלט, להשיב לבעלים, לפי שיקול דעתה.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ד טבת תשע"ה, 05/01/2015 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט